

Spravedlivá pistole

Jaroslav Velinský

Spravedlivá pistole

**Knihy Jaroslava Velinského
v nakladatelství Mystery Press**

AUGUSTIN VELIKÝ

Spravedlivá pistole

Připravujeme

Hra na smrt
Mrtvý z Olivetské hory
Krvavá fontána

Spravedlivá pistole

Jaroslav Velinský

MYSTERY PRESS

2017

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část, nesmí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jaroslav Velinský – Heirs, 1969 / 2017

Cover © Daniel Špaček, 2017

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2017

ISBN 978-80-7588-002-4 (epub)

ISBN 978-80-7588-003-1 (mobi)

ISBN 978-80-7588-004-8 (pdf)

1

Nekonečně dlouhý muž se slámovými vlasy pil melancholicky vermut na zastřešené terase restaurace V sadech.

Byla to budova jako vystřižená z pohádkové knížky vydané v nakladatelství, které nemá peníze na pořádně ilustratory. V místě, kde by člověk očekával hlásného s troubou, visel panel s nápisem „Nedělní taneční čaje v PKO – hraje Velký taneční orchestr Závodního klubu ROH Živičné vozovky, řídí Josef Bartoníček“. Před budovou s vysokou věží a zelenými střechami byla konečná tramvaje. O kus dál začínal veliký park, táhnoucí se doprava, směrem k městu až k textilce a doleva plavně přecházející v les. Není nutno vysvětlovat, že se o budovu dělil Park kultury s restaurací. Zatímco okna velkého sálu Parku kultury vedla směrem k tramvaji, okna restaurace poskytovala výhled na zastřešenou terasu a na trávníky, zastíněné korunami vysokých kaštanů.

Byla červnová neděle. Odpoledne.

Svítilo slunce, ale jako skrz záclonu na kuřákově okně.

„Počítám, že zaprší,“ řekl zpocený vrchní na adresu nekonečně dlouhého muže se slámovými vlasy. „Neškodilo by to, pane kapitáne.“

„Jo,“ kývl dlouhán. „A toho pana kapitána si laskavě zasuněte za klobúček. Připadám si jako pirát na penzi.“

„Hehehe,“ udělal vrchní a odpitvořil se vlevo.

„Kdybych byl pirát na penzi,“ zabručel pro sebe dlouhý muž, „tak bych mu tuhle přiteplalou břechku vytil do kapsy.“

Pak si zapálil partyzátku a odmlčel se. Vypadal, že si něco myslí.

Drobná blondýnka s obrovitým drdólem, půvabně pokyvujíc zadečkem, vystoupila z tramvaje, přeběhla ulici a vešla skleněnými dveřmi do restaurace.

„Sorry,“ řekla dobře vyhlížejícímu muži, který u krajního stolu četl noviny. „Ujela mi tramvaj.“

Muži to nevadilo; zaplatil a oba odešli.

Před restaurací řekl jeden starší gentleman druhému staršímu gentlemanovi: „To byla prdýlka, co?“

Každý měl nějaké starosti, dá se říci.

Například Frédy Šefr, který měl v teleti spravedlivou pistoli.

Nebo Gréta Hornová, která ne a ne kápnout na to právě.

A kapitán Pařízek, s vermutovým dlouhánem nikterak totožný, náčelník z boží milosti, který ani neměl na co kápnout.

A na to všechno najednou začalo kapat a v kopcích za městem zahuhlal nedočkávký hrom.

A kapalo a kapalo, lilo, prostě svinskej čas.

Aspoň to tak ohodnotil vrchní z restaurace V sadech. Na ubrečené město se posléze snesl milostivý večer.

Poručík Šedivý, zneuznaný detektiv a kádrově znemožněný okrskář, vlezl do lesa u Parku kultury, prošel se mokkými pěšinkami, otočil se u textilky, zahromoval na špatně zářící zářivky, podíval se na hodinky a rozhodl se, že zajde na jedno do restaurace V sadech. Tím dostal život zase nějaký smysl. Šedivý sklepl z brigádýrky vodu, znovu si ji nasadil, posunul pistoli ze zadku na bok a vzal to zkratkou.

No – a najednou to prásklo a zadunělo, v lese to udělalo „chá-chá-á“ a bylo po pivu.

Šedivý vletěl do záhonů, polámal pár pámelníků a zastavil se. Koušek dál od něho bylo místo osvětlené hodinami se čtyřmi ciferníky, pod tím kulatý sloup s plakáty a lavička. A právě tam před třiceti vteřinami někdo vystřelil. Z čeho a kam, na to Šedivý nepřišel. Ale hrom to nebyl.

Tak si napsal, že to bylo ve čtvrt na jedenáct.

Pak to škrtl a opravil na dvaadvacet patnáct.

Stejně to bylo na pendrek.

Možná že by se něco dalo najít v trávě. Patrona, nebo tak. Kdyby lezl po čtyřech. V tom mokru.

Posunul si pistoli ze zadku na bok a šel. Na jeho obhajobu možno uvést, že se podezíravě otočil. Ale až u dveří restaurace V sadech, takže to spíš vypadalo, že se bojí, aby ho někdo neviděl.

„Dneska tu máte nějaký slivky,“ zabručel na výčepního.

„Stejný jako včera,“ odsekl onen muž.

Šedivý se podrbl za uchem. Třeba tam přece jen něco přehlédl. V tom dešti...

Tak si ty slivky dal ještě jednou.

A v lese u hodin, ukazujících už dvaadvacet čtyřicet pět, zůstaly dvě oči hledící bezvýrazně jedním směrem. To třetí, to nebylo oko.

2

Gréta Hornová proflákala odpoledne s rukama vraženými do kapes měňavého utíkáčku.

Ve městě se nehorázně nudila. Nebýt výstavy odívání, která sem každoročně přilákala milión návštěvníků, v celém tomhle městysu chcíp pes. Včera byla na koncertu v PKO. Pěkně zfušovaná Dvořákova Osmá. Ve volné větě jela kolem tramvaj naložená nedbale složenými mlékařskými konvemi a popelníci. Aspoň podle zvuku to tak vypadalo.

Když se Gréta před týdnem hlásila na radnici, stála před skupinovým portrétem konšelů města Antverp. Konšelé zase zírali na Pannu Orleánskou, třímající v ruce pověření z Prahy. Nakonec ji poslali do Pohřební služby, odkud ji různolící dědeček odvedl ke krematoriu.

Potom pár hřmotných vysloužilých spalovačů mrtvol postavilo lešení kolem kamenného strážce, opřeného o třímetrový meč. Nedávno mu upadla půlka hlavy a to úzce souviselo s Grétinou profesí. Do kádrových dotazníků s gustem psala, že je údržbářkou hřbitovních plastik, a s radostí ukazovala kdekomu svůj občanský průkaz. Byla stále na cestách, protože není místa, na němž by se nenašla hřbitovní plastika. Gréta jim tesala protézy ze všech možných materiálů, pohvizdujíc si přitom symfonické variace.

Konšelé jí zajistili ubytování v hotelu, kde vydržela dva dny. Nesnesla, aby jí někdo stlal postel, když měla chuť ji nechat rozestlanou. Naštěstí se ve městě setkala se spolužákem, Jozífkem Smetanou, kterému na akádě říkali Grand. Smetana zařičel, když mu ukázala občanku, a opatřil jí bleskově podnájem u paní Kořínkové na Husitském náměstí. Gréta se tam nastěhovala s kufrem majzlíků a báchamrů. Pak to šli zapít a skončili k ránu v nádražní restauraci. Smetana byl úplně namol a Gréta úplně střízlivá.

„Trénuju to při práci,“ pravila Jozífkovi. „Když dělám na hrobkách, fasuju rum.“

Protože nemohli najít svá bydliště, neunikli pozornosti sličně prouhatého auta s anténou jako na ryby. Když se posádka vozu dosyta vychechtala po zhlédnutí Grétina občanského průkazu, dopravila je milostivě ke Smetanovu ateliéru. Gréta tam ztvrdla, a tak měla hned první den bydlení v novém bytě pěkný průšvih s paní bytnou. Nevěděla, že ji čeká další.

Když přišla neděle, měl Smetana nějaký melouch a Grétě nezbylo než vyrazit do ulic.

Největší zážitek odpoledne bylo hodinové sledování brouka hrobaříka, který si vzal do hlavy, že vyleze po schodech až k bráně městského krematoria. Zdálo se, že pospíchá do zaměstnání.

Gréta se podívala na načaté ucho, kvůli kterému vlastně ke krematoriu zašla, a vrátila se do města.

Lajdala otráveně ulicemi, až začalo pršet. Ukryla se do kina a zhlédla sovětský hudební film. Náležitě pobavena se odebrala domů.

Paní Kořínková byla ještě kdes; Gréta se vykoukala, pro jistotu se otřela vlastním ručníkem a podívala se do zrcadla na své ucourané vlasy. Vypadala příšerně, což ji naplnilo spokojeností, a jako anděl světlem oděný vyrazila do předsíně, aby uspokojila vyzvánějící telefon.

„Haló,“ řekla abstraktně.

„Kalous věští smrt,“ pravil kdosi na druhém konci drátu.

„U hřbitova vrzly dveře,“ odvětila Gréta.
„Viděl jsem, jak jste ho zakopávali vedle Magdalény,“
oznámil hlas ve sluchátku.
„Snad to bude hyena,“ nedala se zmást nahatá dívka.
V telefonu cvaklo.
V zámku cvaklo hned nato.
„No fuj, slečno,“ děla paní Kořínková ve dveřích.
„Echm, echm,“ udělal ajznboňák, který otevřel dveře naproti
a vyvalil oči.
Paní Kořínková zabouchla dveře a nadmula se.
Gréta se vzdálila do svého pokoje a praštila sebou na postel.
Chechtala se asi půl hodiny.
Takže na žertovný telefonní rozhovor dočista zapomněla.

3

Pan Šefr přišel ze sleziny starých osadníků z Tornáda a zastihl paní Šefrovou nad vystydlou večerí. Syn Otakar víc trampoval, než se učil. Pan Šefr ho mohl těžko napomínat v bytě plném vypalovaných placek, samorostů a šerifských hvězd, pamatujících Šefrovic bohatou kovbojskou minulost. Seznámili se kdesi na chatě, Pedro a Anita, a jejich láska nezůstala bez následků. Patnáctiletý následek hrál na kytaru, házel kudlou, točil prádelní šňůrou zvanou spinning a zdárně tak řešil generační problém českého trampingu. Slovo chuligán, v těch letech velmi populární, považoval za smrtelnou urážku.

Panu Šefrovi občas těsně před pohlavkem klesla ruka a paní Šefrová tu a tam ušila vlajku pro Otakarovu osadu, která měnila jména jako psanec na útěku. Nyní se jmenovala Spravedlivá pistole.

Jenže Otakar alias Frédy nebyl v půl jedenácté doma z vandru, a to nebylo normální. Z toho důvodu Pedro Šefr oblékl gumák a mlčky se vydal do deštivé noci s rozžatou smolnicí s dynamkem. Před barákem už týden nesvítla lucerna a chodník

vypadal jako scéna z Mlh na blatech. Ted' do toho ještě zakvíkala svítlna. Hotová Noc na Lysé hoře.

Dvacet minut cesty od domu č. 27 ve Stanicově ulici končilo město a začínal les. Celá pahorkatina za městem byla panensskou zemí, kam noha turistova nevkočila. Bahniska, balvany, klikaté potůčky, rokle, holé vršky, polomy a minimální počet vládních zvěďů, to všechno tvořilo bytelnou rezervaci pro kluky v maskovaných kabátech. Středem toho Eldoráda se klikatila říčka, která se díky svému nesmyslnému směru jmenovala Klikatice; asi deset kilometrů za městem protékala kouzelnou strží. To bylo Colorado Spravedlivé pistole. Nahoře nad údolím, v lese plném podezřelých houštin a zpuchřelých kmenů, stála od všech lidí opuštěná stará chata, pod prohnílým posedem, z něhož bylo vidět údolí Klikatice jako na dlani. To byl Fort Adamson.

Z údolí vedla k chatě jediná cesta, zkroucená a v noci potměšilá, plná nástrah a léček, bludných kořenů a vlčích jam. To byl Šošonský trail.

Lupiči tam bohužel nebyli.

Můžeme se zmínit ještě o další cestě, sjízdné i pro wartburg polesného inženýra Krajiny, ale ta neplatí. Aspoň pro trampy ne. Je prostě moc široká a rovná.

Pan Šefr nedošel ani na konec ulice a potkal Frédyho, takže k přepadení na Šošonském trailu nedošlo. Sugestivní otázka pana Šefra zněla „kdes byl tak dlouho“ a Frédy na to promyšleně odvětil „normálně“.

Potom panu Šefrovi klesla ruka a baterka znovu zakníkala. Vešli do domu a pohrdajíce nebezpečím, vyjeli výtahem do třetího poschodí.

Paní Šefrová postavila ohřát vystydlou bílou polévku s pórkem, naskládala do pařáku knedlíky a Frédy se zeptal otce, jestli se říká Oskalona nebo Askalona. „Kluci se se mnou hádali,“ zdůvodnil to.

Vypukla přednáška.

Frédy zatím usedl k polévce a srkal.

„Nesrkej,“ řekla matka Anita.

„Hergot, teď se mi přetrhla nit,“ pravil otec Pedro. „Chtěl jsem říct, že teda Askalona byla osada –“

Paní Šefrová vzala Otakarův maskovaný hacafrak, že ho dá usušit, a z kapsy přitom s dutým bouchnutím něco vypadlo.

„Ty pitomče,“ děl pan Šefr Otovi a ruka mu poprvé neklesla. Ota ani nepípl.

Ve světle kuchyňské lampy se to modravě blýskalo a všichni členové Šefrovic gangu měli dostatek odborného vzdělání, aby poznali automatickou pistoli.

4

Téhož večera kolem půl jedenácté se konečně dočkal Petr Klenka, sedmnáctiletý studující. Marcela se objevila na rohu, utahaná jak ratlík po maratónu. Když ji Petr zahlédl, spráskl ruce a spolkl vyčítavou tirádu.

„Běhala jsi, jo?“ řekl, skláněje se k Marcele. Byla mrňavá, to je fakt. Petr byl o něco vyšší, snad o hlavu, nebo o dvě.

„Co bych?“ škytla Marcela. Ten otazník na konci skoro spolkla.

„Hele, čekám tady od osmi,“ našel se Petr po vyslechnutí dívčina fragmentu. „Nějak jsme se měli sejít nebo co. Teď se odněkud řítíš s plícema na tričku. Kdo tě honí, hele?“

Marcela zvedla k Petrovi zmoklý nosík. „Co si pořád –,“ začala ještě jednou. Potom se jí rozklepal hlásek a nechala toho. Raději zavrtala svou umáčenou hlavu do Petrových ještě umáčenějších klop. Z Petra se vyvalil oblak něžnosti. Přitom si všiml, že má Marcela zablácené boty a rozbité koleno.

„Tebe někdo honil, hele,“ pokusil se ještě jednou o konverzaci. „Praštila jsi sebou a rozflákala si koleno. Nebreč, já mu dám pár facek.“

Nahoře prásklo okno.

„Marcelo!“

„Jo, už jdu,“ křikla Marcela, odstrkujíc Petra.

„No hele –,“ ohradil se.

Kulhala k domovním dveřím. Když odemykala, otočila se ještě.

„Seš mladej kluk,“ řekla. „Vůbec by ti některý věci nedošly, víš? Ale já se na to taky vykašlu. Je to o hubu.“

„Ty, Marcelo –“

„No jo,“ zavolala ze dveří. „Zejtra se sejdem v klubu. Ahoj!“

Dveře práskly.

„Co je to za kravál?“ řeklo jedno z anonymních oken.

Petr Klenka šel domů a byl strašně mokrý.

Hlavně za krkem.

5

„Tebe znám,“ řekl okrskář Šedivý klukovi sedícímu na krajičku erární židle. „Jezdíš na tramp, to je pěkná zábava. Táboráky, kytary...“ Popravdě řečeno to Šedivého nebavilo. V šupletí měl dvě láhve dvanáctky a v krku sucho. Před tímhle klukem nemohl pít pivo. Shodil by se. Ať už byl ten kluk pistolník omylem, nebo z vrozeného nadání. Měl na čundru belgickou pistoli, bylo z ní jednou vystřeleno a Šedivý měl opodstatněné podezření, že si kluk bouchal v jeho rajónu, a dokonce okrskáři před nosem. Teď ho přivedl jeho vlastní táta. Stojí u dveří a je stále připraven synáčkovi jednu vrazit.

Šedivý oželel pivo a natočil papír do stroje. Zahrkalo to jako velikonoční řehtačka. Moc protokolů se tady nepsalo. Naposled v roce 1916, to ten stroj zkoušeli po generální opravě.

„Tak ty jsi Otakar Šefr,“ řekl okrskář zadumaně. „Přezdívka?“

„Kluci mu říkaj Fred,“ děl pan Šefr nečekaně.

„Vás jsem se neptal,“ odvětil Šedivý.

„No, no,“ udělal pan Šefr nosem. „Dyť jsme sem nemuseli chodit.“

„Jak se jmenuje vaše osada?“ vybafl detektiv.

„Spravedlivá pistole,“ šeptl Ota a ztratil jistotu.

„Jo, Spravedlivá pistole,“ řekl pomalu Šedivý. „To je hezké jméno... a komu z vás to spustilo včera v parku? Copak jste tak pitomí, že nevíte, co z toho lítá?“

„Nikdo z nás z toho v parku nestřílel, fakt!“ vyhrkl Ota. „Našli jsme ji ve staré boudě na Klikatici. My – my tam občas spíme, on tam už nikdo nebydlí. Byli jsme tam asi po třech nedělích. A zdálo se nám, že tam někdo byl. Tuhle pistoli jsme našli na okně, když jsme otevřeli okenici. Čouda to vzal do ruky a povídá – hele, spravedlivá pistole; tak jsme ji sebrali, a když přišla v neděli ta bouřka, vystřelili jsme z ní slavnostně do vzduchu. No a potom jsem ji jako šerif dostal do úschovy. Ale fakt jsme vystřelili jenom jednou, tam nahoře v boudě!“

Šedivý si povzdechl a rozvážně se jal vyklepávat: „Otakar Šefr, narozený 12. května 1942, vypovídá, že dne 18. srpna 1958 společně s Oldřichem Vításkem...“ a tak dále. Trvalo to asi hodinu. Potom pod to Frédý napsal Otakar Šefr. Pana Šefra poslal Šedivý domů a s Frédým se odebral na příslušná místa, reprezentovaná vesměs nadporučíkem Dvořákem, který měl více štěstí než Šedivý. Ačkoliv mu nedávno vyměnili šéfa, seděl za svým stolem dál a využíval toho, co se naučil za starého šéfa, k tomu, aby zachránil, co se dalo.

Šedivý se tedy ubíral s Otou na kriminálku a snad by tam s ním i došel, kdyby nepotkali poblíž hasičárny sáhodlouhého blondáka, zamyšleně dumlajícího nehořící partyzánku. „Máte sirky, Watsone?“ zeptal se Šedivého a ten se k údivu Oty začal zběsile šacovat. Dokonce mu z jedné kapsy vypadl otvírák na láhve. Sirky měl Ota a dlouhán se k němu sklonil ze své nedozírné výše. „Opatrně,“ děl. „Já toho špačka nemůžu odlepit.“

Pak dvakrát bafl a poděkoval.

„Poslyšte, soudruhu kapitáne,“ řekl Šedivý. „Já mám tadyhle takový případ –“

„Odstup, Satane,“ zarazil ho muž s vajglem a zamával rukama. „Jsem v penzi a kapitán Pařízek se bude zlobit.“

„To je jedno,“ mávl nad tím rukou Šedivý. „On mi může –“
Ota se zasmál.

„To není k smíchu,“ okřikl ho okrskář. „Až ti dokážeme, že si s tou pistolí vymejšíš, bude ti spíš do breku!“

„Už dávno vyhasly mé pistole,“ dodal dlouhán.

„To je právě to,“ kývl Šedivý.

A jal se líčit historii Spravedlivé pistole.

Když se rozešli, přidal za rohem dlouhý muž do kroku. Šedivý šel naopak zcela pomalu a u nejbližší restaurace opřel Otu o stěnu a šel do sebe zvrhnout aspoň malou desítku.

„Soudruhu nadporučíku,“ řekl mu Ota, když se vydali na další pout'. „Kdo to byl?“

„Nelíbí se ti na něm něco?“ zaštěkal okrskář.

„Je děsně velikej,“ konstatoval Otakar.

„Kdyby jenom to,“ řekl Šedivý. „On se tak taky jmenuje, člověče. To je pan policajt! Jenže si to nák polepil a tobě do toho nic není, tak co ti to vykládám!“

„Tak co mi to vykládáte?“ opáčil Frédy.

Šedivý udělal něco jako „bwhgr“ a šli dál mlčky. Taky jakýpak debaty, že jo, mysleli si oba.

6

Augustin Veliký vyplivl špačka a přidal do kroku. Něco pěkného se dělo a on o to nechtěl přijít. Aby mu z toho něco nevyfoukla příslušná místa, potřeboval vozidlo, a to měl jeho přítel Pepík Smetana, kterému Veliký neříkal Grand jen proto, že s ním nechodil do školy. Bylo to technicky nemožné, protože Veliký maturoval v době, kdy se Grand Smetana ještě potuloval někde na houbách. V současnosti bylo Smetanovi devětadvacet a Velikému padesát.

Veliký říkal Smetanovi „Mistře“ a Grand mu to zase oplácel superintendanty, komisaři a konstáblý. Ve skutečnosti byl Veliký kapitánem ve výslužbě, do které se dostal předčasně pro ne-

místnou kritiku jistých policejních metod. Na jeho místo zasedl kapitán Pařízek, který si zanedlouho nato uřízl skvostnou kšandu při vyšetřování vlakové loupeže a vysloužil si u podřízených přezdívku Pařez. Přesto výše zmíněná šle neměla vliv na Pařízkovu funkci; měl totiž neocenitelnou vlastnost – nekritizoval.

Veliký si jako penzista žil středně progresivně. Nenudil se. Všichni jeho bývalí podřízení ho nadšeně zdravili, a pokud ho měli potkat bývalí nadřízení, přecházeli na druhý chodník. Tím měl Veliký zajištěnu dobrou společnost, a připočítáme-li k tomu Jozífka Smetanu, stačilo to k mírně optimistickému postoji.

Smetana měl ateliér na půdě jednoho hnusného secesního činžáku; Veliký bydlel na stejné chodbě, a pokud byli oba doma, ani nezavírali dveře. Smetana nakonec zabeđnil schodiště a vyrobil v prkenné stěně dveře jak do králíkářny. Takže měli nakonec společnou předsíň, kterou Grand vyzdobil několika reprodukcemi obrazů s koupajícími se dívkami.

Když Veliký odemkl složitý zámek králíkářny, zjistil s potěšením, že je Smetana doma. Vtrhl do ateliéru jako průvan.

„Co je, prefekte?“ zeptal se Smetana a podmázl červeně cosi zaobleného na rozmalovaném obraze. Mohlo to být ňadro nebo růžový meloun, pokud ovšem při malování melounu potřebujeme nahou dívku na stoličce. Dívka vykvikla a vrhla se za skříň.

„Vidíte to,“ děl vyčítavě Grand, „inspirace v háji.“

„Modelky se přece nestydí,“ řekl na to Veliký a sedl si na krajíček židle.

„To je manekýnka z výstaviště,“ vysvětloval Smetana. „Modelka by mě přišla draž. Co se děje?“

Veliký udělal významný pohyb, který mohl znamenat všechno od pasáčkova plašení ovcí až po znamení katovi.

„Přijdu hned,“ reagoval na to Smetana a Veliký vypadl.

Grand se objevil za slabou půlhodinku s omluvou, že se zdržel vyplácením honoráře.

„Jen aby vám ten model nepřišel moc draho,“ ušklíbl se Veliký. „Máte tu auták?“

Vtom zazvonil telefon, který se Velikému sice nevyplatil, ale který si tvrdošijně nechával. Občas mu na něj připlácel Grand, který protelefonoval hromadu času se svými nesčetnými modelkami.

„Jo,“ řekl Veliký, když zvedl sluchátko.

„Dvořák,“ představil se hlas v telefonu. „Máte čas? Někam bych vás svezl.“

„Zrovna někam jedu,“ odpověděl Veliký.

„Ale já mám takový případ – objevila se nám tu nejnovější belgičanka, našli ji kluci –“

„– v chatě na Klikatici,“ dokončil Veliký. „Povídám, že tam zrovna jedu. Ale jestli se chcete svézt s námi, vezmeme vás.“

„Šedivý je bulík,“ pravil Dvořák. „Kdyby na tohle přišel Pařez –“

„Kdyby vás tak slyšel Pařízek,“ pokáral ho Veliký. „Pojed’te s námi, v čem by jel náčelník na oběd?“

„Existují nějaké předpisy, víte?“ řekl Dvořák. „Civilní osoby atakdále.“

„Tak sbohem,“ pravil Veliký. „Já tam budu dřív.“

„Chcete mě zničit,“ zasténal Dvořák. „Počkejte na mě laskavě.“

„Dvě minuty,“ řekl Veliký.

Půl hodiny nato už uháněl Smetanův opel po lesní cestě.

„Vidíte to,“ poznamenal Veliký, když se vůz rozdrncal na kořenech. „Na tomhle xylofonu by se vaše limuzína tak rozvibrovala, že byste zapomněl, proč v ní sedíte.“

„Já to například nevím doteďka,“ řekl přes rameno Smetana.

7

Dvořáka vůbec nezajímal Šošonský trail ani Colorado. Strašně rádil, dokud ho Smetana neuklidnil konstatováním, že by jako host měl být rád, že jede, a nestrkat mu do šaltpáky. Nakonec se oplík vykodrcal na Šošonský trail, tam zahrnul dole-

va a po cestě, o které jsme už říkali, že neplatí, došustil před bývalý zámeček barona von Zimmermanna. Teď tam byla správa polesí.

Smetana vystoupil. „Co šerif?“ zeptal se Dvořáka.

Týkalo se to Oty Šefa, kterého Dvořák vlácel s sebou. Představil ho jako šerifa Spravedlivé pistole, načež Veliký kývl a zabrumlal, že už se jednou viděli. Smetana na něj povzbudivě zamrkal, ale Frédy se uzavřel do sebe. Celou cestu přemýšlel, co mu ta pitomost s pistolí vynese. O odměnu pochopitelně nešlo. Teď auták zastavil na veliké pasece, zhruba 655 m nad mořem u ranče Shorty I a zamračený policajt, kterému Ota před chvílí vylíčil už známou historku, ho dloubl do zad.

„Tak vylez, Otakare,“ pravil.

Potom vystoupili i Veliký s Dvořákem.

Ze zámečku se vyřítíl lesní inženýr. „To je dost, že jedete,“ řekl tónem uraženého štamgasta. „Co tam děláte, že máte na všechno dost času?“

„Vy si nás asi s někým pletete,“ namítl Dvořák a ukázal vzteklému myslivci na několik vteřin tajemnou kartičku, kterou opět opatrně zastrčil do vnitřní kapsy bundy, aby mu nezmokla.

„Co bych si vás plet,“ řekl lesák. „Jste od nich, nebo ne? Tenhle kluk to má na svědomí, co?“

„Dovolte?“ urazil se Smetana. „To je můj synovec.“

Dvořákovi nebylo jasné, proč je onen vzteklý Král Šumavy čekal.

Za chvíli se trochu vyjasnilo, ale polesný se vztekat nepřestal.

„Dobře, tak vy říkáte, že sem jedete kvůli té boudě na osma-padesátce,“ zaskřípal. „Tak co vlastně chcete? Přece jsem pro vás telefonoval. Mám ve městě schůzi, tak se o zbytek postarejte laskavě vy.“

„Jed'te spánembohem na schůzi,“ řekl Dvořák polesnému, který na něj působil dojmem nervově nemocného, „jestli mi můžete dát někoho, kdo mě dovede na tu vaši sedmapadesátku.“

„Osmapadesátku,“ opravil ho už mírněji lesní inženýr. Snad měl radost, že se přece jen vyspí na schůzi. „Toho průvodce tady pro vás držím od rána,“ dodal. Nato odšustil ve wartburgu a Dvořák se společností se ujal hajný Pivoňka, muž s fajfkou a plnovousem.

„Co tomu říkáte, hejtmane,“ řekl Smetana Velikému, když vyrazili do lesa. „Ten hajný vypadá úplně jako hajný.“

„To je možné i ve skutečnosti, Mistře,“ odvětil Veliký.

8

Inženýr Krajina naboural sedana s bílým pruhem, když si špatně vypočítal šířku lesní cesty. Než si vztekly polesný vysvětlil patřičné detaily s neméně vzteklým kapitánem Pařízkem, uteklo moře času. Nakonec polesný pochopil, že sedan veze hlídku VB, pro kterou telefonoval. Jelikož už byla jedna pátračka nahoře, nešlo mu to do hlavy. Nemohl pochopitelně tušit, že jeho zpráva došla na místo určení v době, kdy už byl Dvořák na cestě k Fort Adamsonu, a že Dvořák přijel nahoru kvůli něčemu docela jinému. Nakonec odjel polesný dolů a sedan k zámečku, odkud se Pařízek s třemi muži a v doprovodu lesního dělníka Miháliče odebral na místo, kde podle hlášení z polesí vypukl v neděli večer podezřelý požár. Takže vlastně o Spravedlivou pistoli vůbec nešlo.

Hajný Pivoňka, který vedl první skupinu, se sázel, že to chytlo od blesku, protože slyšel pořádnou ránu shora z osmapadesátky těsně před tím, než tam začalo hořet. Totéž tvrdil Velikému, když šplhali nad Coloradem k Fort Adamsonu, kde se ještě kouřilo z mokrého lesa.

„Pan inženýr si myslí, že to někdo zapálil,“ vyprávěl udýchaně. „Proto vás sem táhnul. Jenže já už viděl nákejh lesních požárůch po bouřce a tenhle byl úplně ukázkovej. Blesk jako hrom, víte, a v tu ránu všechno v jednom plameni. Eště že přišel ten slejvák.“

„Kdy tam uhodilo, pane Pivoňka?“ zeptal se Veliký.

„No – mohlo bejt takovejch devět večír,“ odvětil Rýbrcoul. „Bouřka začala asi v půl osmý. To ještě nepršelo, ale takový práskání nasucho, to je nejhorší. To hned všechno chytne. Vydrželo to až do těch devíti. Pak to prásklo nák víc a za moment byl vidět červenej kohout. Pršet začalo asi půl hodiny nato – a to už to bylo pořádně rozhořelý. Stejně to tam bylo žhavý ještě dnes ráno, i když furt leje jako z konve...“

„Má tam být nějaká chata,“ obrátil se na něj Dvořák.

„Jó, ta už tam teda nejni,“ řekl hajný. „Do ní to právě švihlo, copak jsem vám to nepovídal?“

Bylo jasné, že veškeré stopy po pistolníkovi z Fort Adamsonu jsou nenahraditelně pryč.

Také byly.

Když skupinka prošla kusem spáleného lesa, kde se nohy bořily do ohavné červené břechky z mokrého popele, objevilo se místo, kde stávala chata.

Veliký doufal, že najdou aspoň ohořelé zbytky. I to ho zklamalo. Z chaty nezbylo na černé mýtině docela nic.

„Je to vůbec tady, pane Pivoňka?“ zeptal se pochybovačně.

„Mně se to taky nezdá,“ promluvil poprvé Ota. „Tady by měly stát tři tlustý borovice, co na nich byl přidělanej starej posed.“

„Nepovídej,“ odsekl Pivoňka. „Ty borovice ležej vedle. A támhlencty pařezy jsou z nich. A vedle ta díra, to je sklípek, co byl pod chatou. Vostatní si vzal voheň.“

Dlužno říci, že přitom Pivoňka ukazoval holí na různá místa, která vypadala skoro stejně. To, čemu říkal borovice, byly tři čmouhy bílého popele ukazující na různé strany.

„To se divím, že jsou kmeny tak daleko od pařezů,“ poznal Smetana. „Že by je blesk odhodil tak daleko?“

„Kdepak, mladej,“ řekl mu otcovsky hajný. „Blesk je přerazil, to jo. Ale chytly větvema tuhle za ty koruny vod těchhle smrků, co už tu taky nejsou, a když ty větve, za který to drželo,